



Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Prot. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Nr. 3870/1942 Pres.

NICOLAE,

Din mila lui Dumnezeu dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului,
Feleacului și Clujului.

Iubitului cler și popor har și milă și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela
Domnul nostru Iisus Hristos.

„Pentru pacea a toată lumea ..
Domnului să ne rugăm“.

(Din ecteniile sfintei Liturghii).

Iubiții mei fil sufletești,

Orice praznic creștinesc are darul de a aduna pe oameni și de-a-i înfrăți în numele aceluiaș crez. Totuși, pare că nici un praznic nu are acest dar dumnezeiesc în măsură mai mare ca strămoșescul nostru Crăciun. De aceea nu fără dreptate se spune că Crăciunul este praznicul căminului creștinesc.

În adevăr, așa este: Seara de Crăciun fiecare craștin se silește să fie acasă, spre a se indetula, împreună cu cei scumpi ai săi, din duhonicescul ospăț al praznicului. Tinerii s'adună să colinde, ducând din casă în casă vestea minunată a plinirii prorociilor prin Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos; iar bătrânii se adună, ca să asculte și să mulțumească Bunului Părinte ceresc pentru atâta îndurare revărsată peste lume. Inimile tuturor bat la fel, pentru că sunt învăluite în sfințenia aceleiaș tainice nopți și sunt purtate pe aripile aceluiaș cântec de slavă:

*Astăzi s'a născut Hristos,
Mesia cel luminos:
Lăudați și cântați
Și vă bucurați!*

Cei nevârstnici simt doar cu inima măreția și strălucirea praznicului pe care-l slăvesc în însuflețitelor cântece de stea și colinde sau în strădalnica plinare a altor obiceiuri străbune, legate de sărbătorile Crăciunului. Cei mai în vârstă însă pricep și cu mintea obâr-

șia și izbăvitorul rost al acestei sărbători. Ei știu din cetaniile ascultate cu evlavie și adâncă luare aminte în lăcașul Domnului, că prin nașterea lui Iisus Hristos a răsărit lumii lumina cunoștinței adevăratului Dumnezeu. Căci Hristos ne-a învățat să cunoaștem bună-tatea cea fără de margini a Părintelui ceresc și covârșitoarea Lui iubire de oameni.

Profeții Legii celei Vechi ne-au înfățișat îndeosebi înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu și dreptatea cu care plătește El fiecăruia după faptele sale. Fără'ndoială, spusele lor erau într'un totul adevărate. Dar omul cu mintea întunecată și cugețul umbrit de negura păcatului, la auzul vorbelor pline de aspre înfruntări ale prorocilor mai mult s'a înfricoșat de fața lui Dumnezeu decât a îndrăgit-o. Și frica nu totdeauna e un bun povățuitor. Adeseori ea împinge pe om în desnădejde și-l îndeamnă la săvârșirea faptelor necugetate.

Așa s'a întâmplat că legea aspră, vestită de trimișii lui Dumnezeu, dreaptă și sfântă fiind, a dus totuși — după vorba Sfântului Apostol Pavel — la păcat, iar păcatul la moarte. Din această moarte în care lumea s'a prăbușit prin păcat, n'o mai putea scoate decât îndurarea lui Dumnezeu, dragostea Lui îndelung răbdătoare.

În adevăr părinteasca iubire a lui Dumnezeu n'a părăsit pe om nici după căderea acestuia în păcatul neascultării. I-a făgăduit izbăvire. Și ea a venit; dar

(Continuare în pag. 2-a)



P. S. S. Episcop Nicolae Colan

Această carte pastorală se citește în ziua dintâi a Praznicului Nașterii Domnului în toate parohiile, iar în cele administrate în ziua a doua.

numai după ce omul — ca fiul rătăcitor din Evanghelie — a gustat din lăturile amare ale unei vieți netrebnice, după ce a trecut prin aspra școală a unei îndelungate ispășiri. Atunci, la plinirea vremii, Tatăl cel ceresc a trimis pe Fiul Său unul născut, care, umilindu-se până la moartea pe cruce, cu ascultarea Sa desăvârșită și cu scump sângele Său, a spălat păcatul neascultării omului și surpând vrășmășia dintre pământ și cer, a împăcat pe om cu Dumnezeu.

Această dumnezeiască împăcare săvârșită de Hristos cu jertfelnică Sa iubire de oameni, o vesteau îngerii cântând, în noaptea sfântă, deasupra peșterii din Vifleem: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună'nvoire“ (Luca 2, 14). Această pace a vestit-o Mântuitorul și 'n rastimpul celor trei ani de propoveduire a Evangheliei Sale pe pământ, rostind de atâtea ori mângăitoarele binețe „*Pace vouă!*“ Și tot în această pace sfântă și-a cuprins Iisus ultima diată pe care a găsit cu cale s'o lase apostolilor Săi — și prin ei lumii întregi — când luându-și bun rămas dela ei le-a spus: „*Pace las vouă, pacea mea dau vouă; nu precum dă lumea, dau vouă*“ (Ioan 14, 27). Și aceeași pace o cerșește preotul rostind ectenia „*pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu bisericii și pentru împreunarea tuturor*“.

Iată, dar, iubii mei fii sufletești, că cebe ne-a împăcat cu Dumnezeu și ne-a arătat calea împăcării cu semenii noștri, este Hristos. Pacea ne-a venit în dar — după cuvântul sfântului Pavel: „*În dar sunteți mântuiți, prin credință ... ca să nu se laude cineva (cu vrednicia sa)*“ (Efeseni 2, 8—9). Darul ni l-a făcut Hristos pe care încă Isaia prorocul îl numea »*Domn al păcii*«, a cărui domnie nu va avea sfârșit. (Isaia 9, 6-7). El ne-a deschis din nou cerul și ne-a făcut cu putință să ajungem iarăși fii iubii ai lui Dumnezeu, fii cu drept de-a moșteni împărăția veșnică, gătită pentru toți cei ce — ascultători și cucernici — se închină „*soarelui dreptății*“ răsărit din ieslea Vifleemului.

Acum, iubii mei fii sufletești, Dumnezeu nu dă darul ca să ni l ceară îndărăt sau să aștepte dela noi vreo răsplată pentru ceace ne-a dat. El nu dorește decât să primim acest dar cu dragostea cuvenită și să-l folosim pentru fericirea noastră din viața aceasta și mai ales pentru izbăvirea sufletului nostru. Căci fericirea părinților stă în plinirea fericirii fiilor lor. Atâta ne cere și Părintele nostru ceresc: să-i primim darul iubirii sale fără de margini arătat prin trimiterea Fiului său, care cu scump sângele Lui ne-a răscumpărat din robia păcatului.

Ci vă întreb, dragii mei, pe care fiu îl lasă inima să prăznuiască ziua nașterii părintelui, fratelui, prietinelui sau oricărui binefăcător al său, fără să-i îmbie un dar cât de mic, fără să-i facă măcar bucuria unei bune urări? Și darul pe care se cuvine să i-l dăm Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos în ziua nașterii Lui este iubirea noastră caldă; iubirea sfântă care ne învăluie pe toți câți ne mângăiem și ne îndulcim sufletele cu viersul colindelor noastre strămoșești. Această iubire va rodi apoi în chip firesc faptele ascultării de Evanghelia Lui, Evanghelie propoveduită în toată curățenia ei dumnezeiască, de Biserica noastră dreptmăritoare. Căci sub căldura și lumina iubirii viața omului se umple de faptele cele bune — folositoare semenilor noștri și plăcute lui Dumnezeu — după cum sub mângăierea razelor de soare pământul se încarcă de roduri.

Să nu se tulbure inimile voastre din pricina lipsurilor și a necazurilor zilei: „*Că nu este împărăția lui Dum-*

nezeu mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie întru Domnul sfânt“ (Rom. 14, 17).

Știu bine, că mulți dintre cei dragi ai voștri nu se împărtășesc la sărbătorile Nașterii Domnului, din căldura și bucuriile căminului familiar. Nici lipsa lor să nu vă întristeze. Ci, dimpotrivă, să vă umple de mândrie și de nădejdea izbăvirii, căci sunt duși să se oștiască pentru apărarea patriei și pentru slava Crucii lui Hristos.

Cu sufletul însă sunt încredințat că 'n noaptea Crăciunului se desprind și ei, măcar pe-o clipă, din zgomotul priemejdilor care i învăluie și se sălășluiesc printre ai lor, preamărind — într'un glas și 'ntr'o simțire — pe „*Domnul pacii*“, care se naște. Și astfel, peste depărtările mari cari ne despart pe unii de alții, sufletele noastre se cuprind în îmbrățișare sfântă și se bucură întru Hristos Iisus celce este binecuvântat în veci. Amin.

Intru dragostea Lui și 'ntru frățescă dragoste și bunăînțelegere să petreceți, dragii mei, zilele de praznic împărătesc ale Crăciunului, ca și toate zilele vieții voastre, pământești, câte vi le-o rândui Dumnezeu — Atotțirorul.

Împărtășindu-vă aceste învățături și povățuiri izvorite din părinteasca mea iubire și grije pentru Voi, rog pe Tatăl cel din ceruri să vă învrednicească a petrece sfințele sărbători ale Nașterii Fiului Său, ale Bobotezii și ale Anului nou în pace și în duhovnicească indestulare, și a le ajunge întru mulți fericiți ani.

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, 'dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți.

Data în reședința noastră episcopescă la praznicul Nașterii Domnului, din anul mântuirii 1942.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor

Nicolae,
Episcop

Peștera din Vifleem

Praznicul Nașterii Domnului, ca orice zi de sărbătoare, poartă în sine puterea izvorului limpede ce adapă setea sufletului după mântuire. Dacă creștinii neutri — de cari atâția sunt — știu să exploateze o gamă întreagă de lucruri și plăceri pământești, din prilejul sărbătorilor mari; cu atât mai mult pentru un creștin activ se îmbie prilejul fericit, în care sufletul său să guste cu nesațiu bucuria nespuse de mare a luminii creștine, venită în lume prin »Răsăritul cel de sus«.

Adâncind problema mântuirii omului prin intruparea lui Iisus Hristos, cu toate darurile aduse pentru spiritualizarea vieții, înțelegi ce mici și ne'nsemnate au fost »darurile« magilor, aduse

pruncului din Vifleem! După această constatare, curg simțirile unei bucurii pe cari numai sufletul creștinului dăruit cu totul lui Dumnezeu, le poate trăi.

Cum aș vrea ca această înveselire duhovnicească, să cuprindă cât mai multe suflete și mi cu seamă cât mai mulți slujitori a lui Hristos! Imi exprim această dorință, legitimat de comparația creștinismului de martiriu, față de oportunismul zilelor noastre.

Pentru biserică creștinismul e prin definiție *activ* și chiar *agresiv* împotriva păcatului. Deci și preotul nu poate să-și formeze alt ideal, decât idealul unei permanente luptă, purtată cu *conștiință* împotriva »*veacului acestuia*«, spre al a-

Continuare în pag. 3-a.

Peștera din Vifleem

Urmare din pag. 2-a.

duce la sfințenia lui Hristos.

Și când mă gândesc că, pe lângă toată spuma râvnei noastre pentru biruințele Evangheliei, așa de repede ne plecăm în fața obstacolelor, atunci numai văd cum devenim dintr-o putere vie, menită să refacă o lume întreagă pentru senzul adevărat al vieții, o simplă corporație profesională ce se mișcă sub haina unor forme exterioare.

Revenind la bucuria praznicului cu trebuie să o gustăm mai ales noi preoții, nu află nici un mijloc de înțeleptire decât prezența lui Hristos întru noi. Această prezență permanentă, va forma din mine și tine: *exemplul*, care-i capabil să și croiască singur drum, chiar prin cele mai dârze rezistențe. Exemplul a fost arma prin care mucenicii au biruit o lume păgână, determinându-o a-și părăsi odată cu zeii, o întreagă concepție de viață spre a-o aduce la Hristos.

Astăzi avem înfața noastră o lume, în parte păgână și parte indiferentă. Biserica e sortită să-și creieze singură viitorul. Căci noua formă de viață în lume nu va fi rezultatul numai curat al armelor ci și a contribuției aduse de creștinism. Pentru aceasta armata lui Hristos, preoții, trebuie să fie în acțiune. Cu Hristos și pentru Hristos să fie viața noastră, adică o conștiință slujire lui Dumnezeu și nu o profesiune.

Preocupați de aceste cugete când vestim tuturor bucuria Intrupării lui Dumnezeu în lume, să ne deschidem inima spre a sălășlui Domnul în ieslea dinlăuntrul nostru.

Hristos întru noi însemnează, că ne-am născut pentru El și prin noi toată lumea.

Oare înțelegem noi chemarea aceasta? Praznicul Nașterii lui Hristos, să fie prilejul răspunsului hotărât și necesar.

Prot. T. Ciuruș

Gânduri de Crăciunul anului 1942

Crăciunul este marea sărbătoare a creștinătății și unica aniversare a celui mai important eveniment din istoria umanității.

Nașterea Domnului simbolizează bucuria nețărmurită a lumii chinuite, care așteaptă de veacuri un Mântuitor.

O lume veche, plină de păcate, lasă ocol unei noi vieți viguroase.

Isbăvirea tuturor vine din locul cel mai umil: dela copilul dumnezeesc născut în staulul din Betleem, cinstit de păstori și preamărit de magi.

Din iubirea nemărginită pentru toți oamenii avea să se nască doctrina cea mai înaltă a spiritului și simțiri umane: religia creștină.

Iubirea aceasta avea să biruiască toate piedicile zidite cu multă măiestrie de ură, ambiție și dorință nebună de dominare.

Puterea sufletului avea să învingă toate puterile întunecului. Isus s'a născut acum 1942 ani, dar El se naște mereu, cu întreg înțelesul său dumnezeesc și omeneșc, în sufletele noastre, în fiecare an, la 25 Decembrie.

Întotdeauna semnificația Nașterii Domnului capătă o nuanță de sebită, după bucuria desăvârșită sau întristarea sufletelor noastre.

Crăciunul acestui an al încercărilor și jertfelor, ne aduce în inimă, pe lângă melancolia datinilor creștine, greu de respectat, pe lângă durerea lipsei multora din cei dragi, pe lângă cumplite

îngustare a celor mai mulți dintre noi, o speranță îndreptățită și legitimă.

Vor trece furtunile, care răscolesc lumea și măcină energiile tuturor.

Vor trece vânturile nebuniei din sufletele oamenilor, mânași spreucidere, spre îmbogățire și spre câștig ne nunciat.

Va trece și durerea neamului nostru românesc.

Nașterea Domnului ne lămurește pe deplin.

Furia nebună a lui Irod, chinurile cumplite ale mărturisitorilor, toate ispitele și grelele încercări, n'a putut opri triumful supremului bine: Nașterea Mântuitorului.

Singur, în fața urii și sfâșierii unui lumi întregi, El învinge dururile iadului și redă biete omniri dragostea de viață și de iubire a tuturor: „Pace și bună învoire între oameni”.

Cu aceste gânduri, nutrite de nădădea cea mai curată în viitor și în puterile neamului nostru, atât de a încă legat de doctrina lui Cristos, să ne scormonim bine sufletele și să ne verificăm bine conștiințele.

Purificați de toată sguza păcatelor noastre de oameni și de români să așteptăm, cu candela aprinsă, nașterea și Intruparea dreptății românești, care, după semnele Domnului, se apropie cu pași repezi.

Ion Berciu.

Clopotele de Crăciun

Încă odată răsună clopotele de Crăciun, spre a anunța sărbătoarea „Omului” care a venit să aducă pace și bună învoire între oameni.

Pace și bună învoire, iată două cuvinte pe care urmașii lui Hristos le desprețuiesc.

Astăzi este domnia „vrajbei”, a „războirei”, a „dușmănilor”, a „intrigilor” și a „reavoinței”.

Cei cari îi mărturisesc numele Său au părăsit armele de care s'a folosit Dânsul: adevărul, lumina, binele și pacea.

Ei s'au îmbrăcat în armele diavolului în: „întunecime”; în „teroare”, în „înșelăciune”, și în „pizmă”.

În asemenea împrejurări sărbătoarea Crăciunului este „ipocrizie”.

Venirea pe pământ a Fiului lui Dumnezeu și Dumnezeu el însuși însemna înaintea de toate iertare.—Iertare față de ziditorul jignit, prin netrebnițiile omului, iertare oamenilor între dânsii pentru jignirile cele dintre oală.

Iertarea este însă călăuză păccii, iar pacea este pârghia propășirii obștești și deci a fericirii spre care năzuim cu toții.

Toate aceste năzuinți nu s'au putut realiza deoarece majoritatea celor chemați să conducă mulțimile nu au înțeles semnele timpului ce avea să vină acum și au înălțat pe Hristos din preocupările lor, au înțeles clasele sociale la lupă și au împins astfel obștea omenească spre povârnișuri primejdioase.

Și totuși, nu suntem pierduți.—Din haosul frământărilor de acum vom ieși mai întăriți, precum din focarul iese mai curat și mai de preț.

Un duh nou slăbanește lumea și spiritul creștin renaște proutendeni manifestându-se tot mai cutezător.

Descătușați—azi, când Clopotele de Crăciun se aud pe cerul unei Români ce și ține cu spada ostașului o altă viață—o elipă de cătușele chemărilor prezente, să alergăm cu toții la asigura area unui viitor mai bun al nației.

Avem cu toții datoria sacră de a sprijini din toată puterea și sufletul nostru, magii nației române, ce au răsărit astăzi în calca mântuirii noastre, în fața cu Conducătorul statului, pornind cu toții—magi și națiunea, către leagănul celui ce se naște azi în Betleem.

În altă parte nu poate fi mântuirea.

Numai prin Hristos duce calea spre propășirea și experiența civilizației trecute, rezultatul școlii fără Dumnezeu și a educatorului ateu—supraraționalist, trebuie să ne păzească în viitor.

În trecutul ce ne-a dus la dezastrul de ieri, idealul se transformă în „util”, iar iubirea creștină filtrată prin cele trei etape ale școlii moderne revenise la barbarul

dicton: „homo, homini; lupus”.

Bolșevismul, ce este pe cale de a fi distrus; a fost ultima experiență a unei civilizații fără Dumnezeu, care a greșit complet drumul și metoda și scânteia de conștiință și bun simț, în trecut dosite în cele mai adânci cete ale sufletului omului, s'au trezit, arătând calea cea adevărată; care nu este decât una: „Înainte cu Hristos”.

Zarea lumii esete întunecată și rece ca adâncul mormântului în care zace toată lumea și speranța, toată bucuria și plăcerea; toată străduința spiritului omeneșc.

Părtași la nefericirile semenilor noștri, solidari la suferința pe care o îndură țara întreagă, cucernici în fața nepătrunselor taine ale Divinității, să ne îndreptăm gândul spre A-Tot-Puternicul, rugându-L să ia în paza Lui pe toți fiii săi; să vindece rănilile; să usuce lacrimile și să trimită iar raza speranței în sufletele celor cari; poate fără intenție l-au nesocotit vrerile și au uitat poruncile omenești.

Clopotele de Crăciun să fie pentru fiecare din noi, o aducere aminte a învățăturilor și principiilor; pentru realizarea cărora s'a născut Isus pe pământ.

În febra neliniștilor cari ne cuprinde, să sprijinim cu sufletele primenite; suferința răspândită în jurul nostru și să ne încihnăm toate puterile noastre năzuințelor de a o alina.

Cu prețul sângelui Său, cu jertfa suferințelor Sale; Isus Hristos a răscumpărat toate păcatele omenești nevrednice de atunci și dacă oamenii ar fi umblat în căile sale, ziua de Crăciun; cu totul altfel s'ar fi pogorât astăzi pe pământ.

Mulți nu au vreme pentru reculegere, aproape nimeni nu se oprește în cale să mediteze; tot mai sus, tot mai aproape de vijelul de aur adorat, de satisfacerea ambițiilor zadarnice; de potolirea poftelor momentului.

Pentru aceștia Crăciunul e un nou prilej de petrecere.

Aceștia nu vor putea înțelege rostul sărbătoarei sfinte.

Pentru aceștia, clopotele de crăciun sunt mute.

Tuturor acelor ce rămân nepăsători la suferința celor din jurul lor, clopotele de crăciun; ar trebui să aibă glas să spună acestora, toată nemernicia vieții lor; să le încarce sufletul de remușcări și să fie blestemul lor.

Ion G. Alexa

Gânduri de Crăciun

de Pr. Const. Brișan

Ne găsim din nou în preajma marelui praznic creștin, Nașterea Domnului nostru Iisus Cristos. Pe la ușile și ferestrele creștinilor apar din nou colindătorii, cari vestesc pe Cel mai presus de fire, care s'a pogorât pe pământ, la plinirea vremii, pentru mântuirea oamenilor și, spre Care toți trebuie să mergem: „Căci iată am văzut steaua lui la răsărit, și am venit să ne închinăm lui“ (Mat. 2,4).

În adevăr, cine este pătruns în conștiința lui de sensul și realitatea misiunii Domnului nostru Iisus Hristos, va admite realitatea acelui moment, că dela el începe o nouă viață, un adevărat soare al dreptății, care a schimbat total fața lumii vechi cu rătăcirile ei păgânești. De aci începe marea poruncă divină „...pace și bună învoire între oameni“ (Luca 2,14). Dar tot de aci pornește și imboldul sacru pentru adevăratul creștin de a năzui spre lucrurile înalte, spre valori spirituale ale binelui, adevărului și frumosului, prin care ne facem vrednici de poruncile divine. Astfel fiind, vom putea deschide visteria sufletului nostru și aduce daruri mesianice: aur, tămâie și smirna. (Mat. 2,11).

Dar să facem și o fugară privire asupra vieții poporului nostru.

Ideia vieții lui dela început a fost cea creștină, ce i-s'a propovăduit timp de mai bine de 19 veacuri, prin cuvântul Evangheliei, care i-a fost un imbold dător de viață și plină de nădejdi. Numai așa se explică existența și rezistența lui în ne-nunțatele prilejuri de nimicirea existenței noastre. Ea a mijlocit și e baza încheșării ființei etnice a neamului românesc. Ea a infiltrat în conștiința poporului nostru rostul și chemarea sa în lume. Pe baza ei existăm și vom exista. Datorită acestei idei am putut să intrăm în rândul popoarelor civilizate.

Pentru apărarea ei și a gliei strămoșești s'au dat și se dau lupte memorabile, dobândind izbânzile cu care ne-am învrednicit de stima deosebită, în ochii lumii întregi. Astfel s'a îmbogățit patrimoniul spiritual al neamului nostru, timp de atâtea secole și în baza lor poporul nostru a ajuns la conștiința propriei sale valori și misiuni, încât azi, când se pune în cumpăna istoriei principiul naționalităților, suntem pregătiți pentru a-l traduce în faptă. Pe acest fond creștin s'a altoit ideea vitală, care nu este altceva decât ideea națională. Din tezaurul acestei nepuizabile izvoarește curajul și devotamentul ostașului român, care luptă contra celor fără de lege și pe care îl va învinge.

Înțelegând și meditănd mai profund asupra acestor idei fecunde din trecut, ne putem da seama și de valoarea lor pentru viitor. Noul sens al vieții, noul ideal pe care-l așteptăm nu poate isvorî decât tot din aceste comori nepuizabile de energie spirituală și morală.

Cu aceste nădejdi și cu aceste gânduri de reînnoire a vieții noastre sociale și națională, așteptăm ziua Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, iar gândul nostru nu poate fi decât la ostașii noștri cu urarea; să se reîntoarcă victorioși, reîntregind hotarele țării.

Cu acest prilej, din nou inimile păstătoare de datini străbune au ocazia de reculegere sufletească și să zică:

„Gazdă bună, dragul meu
Nu lua'n nume de rău
Că umblăm să colindăm...
Obiceiul să-l păstrăm:
Obiceiul din bătrâni,
Pân'om fi'n lume Români:
Să trecă din fiu în fiu,
Până lumea va mai fi.
Iar Nașterea lui Christos
Să ne fie de folos!“

(Din canta de cântă de
... I. Danilă) (1)

Conferințe preoțești — Cercuri religioase

Conferința preoțească a protopopiatului Cluj - Huedin.

Preoțimea acestui tract și-a ținut conferința de toamnă, în ziua de 22 Noemvrie 1942, în parohia Finciu.

Serviciul divin în sobor și predica pr. C. Brișan, plecând dela cuvintele ev. Matei 25, au întârit sufletele ascultătorilor în dreapta vietuire. A urmat o scurtă rugăciune pentru ostași, însoțită de cuvântul P. C. adm. prot T. Țiboca.

După masă s'a ținut în școală, lecția practică de C. pr. I. Roșca: „Păcatul și urmările lui“, urmată apoi de conferința pr. A. Nicoară, care a tălmăcit cuvintele: „Ei vor porni război împotriva Mielului și Mielul îi va birui pe ei... Ap. 17,14)“.

În ședința intimă s'au citit lucrările preoților, despre: „Mijloacele cele mai bune pentru o catehizație corespunzătoare în

școala primară“, din care s'a constatat interesul deosebit purtat de preoțime, în această problemă vitală a pastorației.

Întreg programul conferinței s'a desfășurat într'un cadru solemn și demn de conducător și preoțime.

Cerc Preoțesc la Muncel

În ziua de 6 Decemvrie (Sf. Nicolae) a. c., s-a întrunit în parohia Muncel cercul preoțesc de sub conducerea P. Cuc. S. Păr. Protopop Vas. Șpan, cu următorul program misionar:

La ora 9 dim. s'a început slujba utreniei urmată de Sf. Liturghie, servite într'un cadru deosebit de soborul preoțesc. La priceasnă, a predicat S. Păr. Silviu Jina despre „Datorințele credincioșilor față de locașul Sfintei Biserici“. A urmat apoi Taina Sf. Maslu pentru bolnavii parohiei și la sfârșit, Pr. Ibrim Bordea a ținut o conferință despre „Obligațiile credincioșilor față de păstorul lor sufletesc“.

Se evidențiază în special importanța plăcută a rezultatelor frumoase depuse pe păr. Gh. Miulescu în parohia Finciu, zidind biserică, casă parohială și păstorind cu vrednicie turma încredințată.

Cor.

După rugăciunile parastaselor, morți, vii, concentrași, bolnavi, de mulțumire, a încheiat serviciul divin P. Cuc, S. Părintele Protopop, care printr'o caldă expunere a arătat poporului valoarea „Tainei“ pentru nevoile sufletești ale credincioșilor, prin analogie cu taina Sf. Maslu, care totdeauna e de folos celor ce o primesc cu credința. Preotul local Cornel Vlaicu, aduce mulțumiri preoților pentru cercetare turmei sale, și pentru bunele povești duhovnicești ce s'au dat enoriei Sf. Sale. A luat parte la această frumoasă serbare un număr considerabil de credincioși, care au rămas pe deplin înălțați sufletește de misiunea ortodoxă ce s'a săvârșit aci.

Cor.

INFORMAȚIUNI

Tuturor colaboratorilor și cititorilor noștri iubii dorim, ca „Nașterea lui Hristos, să le fie de folos“.
Redacția.

La adresa prin care P. C. vicar prot. Al. Baba, a exprimat P. S. Episcop Nicolae, din Cluj, cu prilejul zilei patronului (Sf. Nicolae), urările de bine ale credincioșilor die Vicariat; P. S. Sa a binevoit să răspundă următoarele:

„Prea Cucernice Părinte Președinte,

Cu firească bucurie am primit adresa în care tălmăciți caldă alpire și bunele urări ale întregului cler și popor din Vicariat, față de mine. Pentru aceste sincere sentimente împărtășiți-le mulțumirile mele și părinteasca iubire ce le-o port tuturor.“

Cu arhitești binecuvântări
Nicolae.
Episcop“

Incunoștințare. Se aduce la cunoștință, că în Mitropolia Ardealului nu se fac alegeri pentru corporațiunile reprezentative bisericesti, ci rămân în funcțiune actualele adunări eparhiale și corporațiunile parohiale cu același membrii.

Regulamentul Academiei Teologice „Andreiane“ din Sibiu, apărut la data de 12 Decemvrie 1942, stabilește dreptul de a elibera această Academie titlul de Licențiat în Teologie, pentru studenții săi.

Absolvenții celorlalte Academii teologice ortodoxe vor putea obține titlul de Licențiat în Teologie, dând examen la materiile catedrelor deosebite de ale acelor Academii și satisfăcând prescripțiile examenului de Licență.

Pastorală P. S. Episcop Nicolae, primită cu o mică întârziere, s'a expedit direct tuturor Oficiilor parohiale.

PARTEA OFICIALĂ

No. 4427—1942

COMUNICAT

La 16 Octombrie 1942 a decedat C. preoteasă Maria Pașca din Sohar, membră a Fondului de ajutorare preoțesc.

Drept ajutor s'a solvit soțului

decedatei suma de lei 16.100. Acesta este al 2-lea ajutor plătit în decursul anului 1942.

p. Președinte Vicar:
N. VASIU

p. Secretar,
Prof. T. Ciuruș.

Tip. „Alba“ Cenzurat